

Beretning

fra det i grundlovens § 71 omhandlede tilsyn med behandlingen af personer, som er underkastet administrativ frihedsberøvelse

(Afgivet den 30. september 1978)

1. Tilsynet har holdt en række møder og har i februar 1978 aflagt besøg på Ebberødgård i Birkerød og drøftet institutionens problemer med repræsentanter for ledelse, personalegrupper og med forældrerepræsentanter. Desuden blev tre af institutionens afdelinger besøgt.

2. Tilsynet har i forbindelse med drøftelser om forståelsen af reglerne for tilsynets kompetence anmodet professor Peter Germer, Århus Universitet, om et responsum om hans forståelse af grundlovens § 71. Det modtagne responsum er sendt til udtalelse i justitsministeriet, men svar er ikke modtaget ved slutningen af indeværende folketingsår.

Fra folketingets præsidium har tilsynet til udtalelse modtaget en klage over udtalelser af tidligere og nuværende medlemmer af tilsynet om tilsynets virkemåde fra Landsforeningen Sindslidendes Vel. Tilsynet har svaret præsidiet, at man ikke kan anerkende den rejste kritik, bl. a. fordi medlemmerne ikke har udtalt sig på tilsynets vegne.

3. Tilsynet har modtaget to klager, der falder uden for tilsynets kompetence. I det første tilfælde har tilsynet udtalt, at man ikke er i stand til at tilsidesætte justitsministeriets opfattelse af, at den, om hvem klagen drejer sig, ikke er tvangsanbragt på psykiatrisk hospital, men opholder sig dér af egen vilje, og at man derfor ikke kan tage stilling til klagens indhold. I det andet tilfælde har tilsynet udtalt, at man ikke har beføjelse til at udtale sig om klagerens kritik af forholdet mellem grundlovens § 71 og retsplejelovens kap. 43 a.

Af de i beretning for 1976-77 (2. samling) omhandlede, men da endnu ikke afgjorte sager har tilsynet endelig afgjort to sager. Den i beretningen for 1976-77 omtalte anonyme henvendelse om bæltefiksering om natten af patienter på en afdeling af Frederiksberg hospital er nu endelig afsluttet med et møde med personalet ved afdelingen, den nu navngivne klager og tilsynets medlemmer og en efterfølgende brevveksling. Hospitalets ledelse og tilsynet er enige om, at den efter forhandlingen ændrede instruks af 17. februar 1978 for anvendelse af tvangsmæssig behandling af patienter må anses for hensigtsmæssig. Det fremgår bl. a. af instruksens, at tvungen bæltefiksering kun må anvendes, når det er nødvendigt for at afværge, at patienten skader sig selv eller andre eller er til grov ulempe for sig selv eller andre, og kun såfremt andre og lempeligere midler ikke kan anvendes. Bæltefiksering må principielt kun ske efter lægeordination eller i akutte tilfælde, hvor lægens tilstedekomst ikke kan forventes, ved en sygeplejerskes bestemmelse som midlertidig foranstaltning, indtil lægen indfinder sig og tager stilling til problemet. Det påhviler lægen (ell. sygeplejersken) at indføre de fornødne oplysninger i vedkommendes journal og at udfylde blanket om tilfældet. Der skal altid tages stilling til ophør af en iværksat fiksering ved stuegang. Uden for denne begrænsning falder anvendelse af blødt bælte som sikkerhedsforanstaltning uden karakter af tvang. Tilsynet har herefter meddelt klageren, at man ikke har kunnet foretage videre i sagen.

Den i beretning for 1976-77 omtalte klage fra et forældrepar over behandlingen af deres datter, der f. t. er anbragt i familiepleje